

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 111/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti GPW s. r. o., Vysoká 16, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou VIVID LEGAL, s. r. o., Plynárska 7/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Linda Balháreková, vedené pod sp. zn. Rvp 9924/2014 a sp. zn. Rvp 9925/2014, ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/34/2013-299 z 19. novembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 13/2014 z 31. marca 2014, a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti GPW s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9924/2014 a sp. zn. Rvp 9925/2014 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 111/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti GPW s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. augusta 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti GPW s. r. o., Vysoká 16, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob/34/2013-299 z 19. novembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 13/2014 z 31. marca 2014 (ďalej spoločne aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľka v sťažnostiach uviedla:

«Dňa 22.06.2014 sa konalo riadne valné zhromaždenie (ďalej len „RVZ“) spoločnosti Majetkový Holding, a.s., so sídlom Prievozská 2/A, 82109 Bratislava, Slovenská republika, identifikačné číslo: [REDAKOVANÉ], registrovanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka číslo: 2846/B (ďalej len „Žalovaný“).

Na RVZ boli prijaté nasledovné uznesenia: i) uznesenie č. 1, ktorým boli zvolené orgány RVZ (ďalej len „Uznesenie č. 1“), ii) uznesenie č. 2, ktorým RVZ vzalo na vedomie výročnú správu Žalovaného za rok 2009 a schválilo účtovnú závierku Žalovaného za rok 2009 (ďalej len „Účtovná závierka“), návrh na rozdelenie zisku za rok 2009 a návrh na výplatu dividendy (ďalej len „Uznesenie č. 2“), iii) uznesenie č. 3, ktorým bol schválený audítora na overenie účtovnej závierky Žalovaného za rok 2010 (ďalej len „Uznesenie č. 3“) a iv) uznesenie č. 4, ktorým bola schválená zmena stanov Žalovaného (ďalej len „Uznesenie č. 4“) (Uznesenie č. 1, Uznesenie č. 2, Uznesenie č. 3 a Uznesenie č. 4 spolu ďalej len „Uznesenia“),

- *Sťažovateľ ako žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II dňa 22.09.2010 (ďalej len „Žaloba“) domáhal určenia neplatnosti Uznesení,*

- *Okresný súd Bratislava II Rozsudkom zo dňa 25.10.2012, č. k. 23Cb/256/2010-263, Žalobu zamietol v celom rozsahu a zaviazal Sťažovateľa na náhradu trov prvostupňového konania Žalovanému (ďalej len „Rozsudok OSBA II“),*

- *proti Rozsudku OSBA II podal Sťažovateľ odvolanie zo dňa 12.12.2012, doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 14.12.2012 (ďalej len „Odvolanie“),*

- *Krajský súd v Bratislave Odvolaniu nevyhovel a Rozsudkom zo dňa 19.11.2013, č. k. 2Cob/34/2013-299, potvrdil Rozsudok OSBA II a zaviazal Sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania Žalovanému (ďalej len „Rozsudok KSBA“),*

- *proti Rozsudku KSBA podal Sťažovateľ dovolanie zo dňa 09.01.2014, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 09.01.2014 (ďalej len „Dovolanie“). Prípustnosť Dovolania Sťažovateľ založil podľa ust. § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) - t. j. dôvodom, že Sťažovateľovi bola postupom Krajského súdu v Bratislave, ako aj Okresného súdu Bratislava II odňatá možnosť konať pred týmito súdmi. Konkrétne pochybenia Krajského súdu v Bratislave a Okresného súdu Bratislava II, v dôsledku ktorých bola Sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred týmito súdmi, Sťažovateľ identifikoval a objasnil v bode IV. podbody 4.1. až 4.3. Dovolania,*

- *Najvyšší súd Slovenskej republiky Dovolaniu nevyhovel a Uznesením zo dňa 31.03.2014, sp. zn. 3 Obdo 13/2014, Dovolanie odmietol (ďalej len „Uznesenie NSSR“)...*

Sťažovateľ sa domáhal určenia neplatnosti Uznesení (alebo niektorých z nich) z troch základných dôvodov:

i) *RVZ zvolali, organizačne zabezpečovali a viedli, a súčasne návrhy Uznesení na RVZ predkladali osoby, ktoré neboli členmi predstavenstva Žalovaného, ale boli tretími osobami voči Žalovanému, keďže do svojej funkcie boli zvolené ničotnými rozhodnutiami dozornej rady Žalovaného (ďalej len „Argument - zvolanie RVZ tretími osobami“); z uvedeného dôvodu sa Sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti všetkých Uznesení;*

ii) *Účtovnú závierku neoveril audítor riadne ustanovený do svojej funkcie, t.j. audítor, ktorý by bol ustanovený do svojej funkcie na základe odporúčania výboru pre*

audit, keďže v čase ustanovenia daného audítora do funkcie, ani v čase konania RVZ nemal Žalovaný zriadený žiadny výbor pre audit a ani v tom čase ešte nedošlo k delegácii kompetencie výboru pre audit na dozornú radu; k delegácii kompetencie výboru pre audit na dozornú radu Žalovaného došlo až v dôsledku zmeny stanov Žalovaného prijatej na RVZ (ďalej len „Argument -absencia výboru pre audit“); z uvedeného dôvodu sa Sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti Uznesenia č. 2 a

iii) návrh zmien stanov Žalovaného nebol pred RVZ, ani na RVZ predložený na preskúmanie dozornej rade Žalovaného (ďalej len „Argument - nepredloženie návrhu zmien stanov dozornej rade“); z uvedeného dôvodu sa Sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti Uznesenia č. 4.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob/34/2013-299 z 19. novembra 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 13/2014 z 31. marca 2014 boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnutý rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu zruší a veci vráti na ďalšie konania a prizná jej úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9924/2014 a sp. zn. Rvp 9925/2014, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob/34/2013-299 z 19. novembra 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 13/2014 z 31. marca 2014 (bod 2 výroku tohto uznesenia)

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým tento súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Cb/256/2010-263 z 25. októbra 2012, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento súd v dovolacom konaní dovolanie sťažovateľky odmietol.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto

konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by

uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd a najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnostiach predovšetkým namieta, že krajský súd interpretoval právnu normu takým spôsobom, ktorý je v rozpore s ustálenou judikatúrou, nerešpektoval rozhodnutie ústavného súdu týkajúce sa základných práv a slobôd, nereagoval na časť

argumentácie sťažovateľky a napadnutý rozsudok neodôvodnil dostatočným spôsobom. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, sťažovateľka namieta, že najvyšší súd odmietol dovoliť sťažovateľky bez toho, aby sa komplexne zaoberal námietkami sťažovateľky. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku č. k. 2 Cob/34/2013-299 z 19. novembra 2013 krajský súd uviedol:

„... Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením dôkazov, tak ako uviedol v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci. Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s .p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd zdôrazňuje, zhodne ako súd prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ nepreukázal, že jeho právo akcionára mohlo byť obmedzené, alebo obmedzené bolo, nepreukázal žiadnu ujmu, ktorá mu v dôsledku zasadnutia valného zhromaždenia nastala, čo vyplýva priamo zo zákona, ako preukázanie porušenia zákona alebo spoločenskej zmluvy.

Súd prvého stupňa sa odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými navrhovateľom v jeho odvolaní, pričom k námietkam, sa podrobne vyjadril aj odporca, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, a na tieto poukazuje.

Preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Obdo 13/2014 z 31. marca 2014 najvyšší súd uviedol:

„... Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalovaného bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. i) O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. h) O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. i) O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným

vadám konania, nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania...

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu...

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalobcu). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád konania tvrdených žalobcom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné...“

Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými argumentmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto dovolanie sťažovateľky odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Preskúmaním sťažnosti a jej príloh, ako aj oboch rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že námietky vznesené sťažovateľkou nie sú v príčinnej súvislosti s právnym obsahom rozhodnutí a nezakladajú právny stav, ktorý by mal byť predmetom ústavného prieskumu vykonaného ústavným súdom.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v ich petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2015